

ВЕРЦЕХА Олександр Мефодійович

**Директор Дермансько-Острозького
національного природного парку**

**Випускник лісогосподарського
факультету (1975)**

Ви чули як щебечуть ранком солов'ї, коли поженеш на росу корів? Ви чули, як жебонить, виблискуючи в перших променях сонця, журлива річка? Якщо не чули, то не зрозумієте Олександра Верцеуха із Пересопниці Рівненського району, чие дитинство у перші шкільні роки блукало між трав, коли за чотири з половиною кілометри ходив він у середню школу, що у с. Білів. І та відстань після літніх щоденних походів за чередою не втомлювала його, а навпаки — окриляла. Може, саме під час тих подорожей до школи та додому й зародилася в душі Олександра Мефодійовича мрія стати другом для зелених насаджень. Адже, йдучи до школи через пагорби, повз зелені гайки, він ні-ні, та й зупинявся біля красивого дерева, простягував, неначе для вітання, руку, аби відчутти лагідні, ні, не гілки, а долоні його...

Хтось скаже: сентиментальність. Але той, хто так думає, ніколи не стане справжнім лісівником. Так вважає Олександр Верцеуха.

— Хто здатен зламати дерево, той і долю людини може знівечити, — зауважує він. — Саме зі знівеченого дерева дуже часто починається падіння душі.

Закінчивши середню школу, Олександр Мефодійович уже не вагався у виборі професії. Розумів, що його доля та трудовий шлях мусять бути пов'язані із благородною справою охорони, збереження та примноження лісового багатства рідної країни. Батьки, прості трударі, які звикли цінувати людину за працю, підтримали сина — сподобалося їм, що хлопець добре знав, що хоче й мусить робити в житті.

Тому в 1970 р. вчорашній випускник Білівської середньої школи Олександр Верцеуха став студентом Львівського лісотехнічного інституту. Непросто було звикати сільському хлопчаків до великого міста, часто бувало сутужно матеріально. Але всього цього, захоплення навчанням, він не помічав.

Особливо важко було на перших курсах, коли вивчали загальнотехнічні дисципліни. Адже доводилося щоденно засвоювати величезні обсяги матеріалу з точних наук.

А ось коли почалися спеціальні дисципліни, Олександр Мефодійович відчув значне полегшення, адже саме до них лежала його залюблена у природу душа. Дивно, що доки вивчав премудрості лісового господарства, то гадав, що про ліс знає все. А з набуттям нових знань, зрозумів, що це глибока й серйозна наука, яка не має меж пізнання. Ще усвідо-

мив, що лісу необхідна постійна людська підтримка й турбота, що зеленим насадженням легко нашкодити, а ось для того, аби допомогти, слід докласти величезних зусиль.

Олександр Верцеуха переконався в цьому на власному досвіді, коли після закінчення інституту за направленням почав працювати помічником лісничого, а потім і лісничим Сморжівського лісництва Клеванського держлісгоспу. Тут і знадобилися знання, набуті в інституті, конспекти й підручники, які зберіг про всяк випадок.

Наполегливість молодого спеціаліста приносила позитивні плоди. Олександр Мефодійович швидко опанував секрети фаху, став непересічним спеціалістом у галузі лісового господарства, навчився працювати з людьми, дослухатися до їхніх порад, уміло організовувати виробництво.

Відтак у 1988 р. він обійняв посаду головного інженера Острозького держлісгоспу (з 2005 р. — ДП «Острозьке лісове господарство»), а через три місяці очолив це підприємство. У структурі Острозького держлісгоспу, одного з найбільших на півдні Рівненщини, було п'ять лісництв (Верхівське, Хорівське, Новомалинське, Мостівське та Гошанське) і транспортний цех, а також пам'ятки природи державного значення — урочища Теремно й Острожчин. Трудовий колектив підприємства налічував понад 250 осіб.

У 2009 р. на Рівненщині був створений Дермансько-Острозький національний природний парк, директором якого був призначений Олександр Мефодійович Верцеуха. Завдяки своєму розташуванню та розмаїттю ландшафтів парк, на території якого зростає 47 видів рослин і трапляється 19 видів тварин, занесених до Червоної книги України, став справжньою окрасою краю.

Олександр Верцеуха — депутат районної ради чотирьох скликань, член Народної партії України. Секрет його успіху — в майстерній організації виробництва, вміння дослухатися до людських порад.

Попри те, що має багато справ, Олександр Мефодійович знаходить час, аби завітати до рідної Пересопниці, зустрітися із журливою Стублою, привітатися з деревами свого дитинства.

Син О. М. Верцеухи Мар'ян, за прикладом батька, теж закінчив лісогосподарський факультет НЛТУ, нині працює в Славутицькому лісгоспі на Хмельниччині. Донька Ірина — випускниця юридичного факультету Львівського національного університету ім. І. Франка, працює нотаріусом.